

နီနီရဲ

ယောက်ပျား

အခန်း တစ်

စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိမတက်နိုင်သူ

"ဘရာစီယာ တစ်ထည်"

"ဘာရယ်.. ဘရာစီယာတစ်ထည် ဟုတ်လား"

"လန့်လိုက်တာ မိထက်ရာ၊ ဒါ... အော်စရာလားဟ"

"ဩ... နင်ပြောတော့ လုံချည်အင်္ကျီတစ်စုံစာ ငါဝယ်ပေးရမှာ ဆို၊ ဒါဆို ဘရာစီယာရော ပါတာပေါ့။"

"အကုန်ပါတယ်ဟ၊ အတွင်းခံ စကတ်ရော၊ ဒေါက်ဖိနပ် အထိ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးပဲ"

"အေးလေ... ထားပါတော့၊ ဘရာစီယာ ဘာအရောင်လဲ"

"ငြိမ်းချမ်းရေး... အပြာရောင်"

‘ဒေါက်ခနဲ အသံ။ သူ့ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ထူပူသွားသည် ။ မိထက်လက်သံ တော်တော် ပြင်းပါလား။ သူ စိတ်မဆိုးရဲပါ။’

"မှတ်ထား... ဘရာစီယာဆိုတာ အပြာရောင်မရှိဘူး"

ဪ... ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့လည်း ဘယ်သိမှာ လဲ။ သူ ပြောသမျှပေါ့လေ။

"ဒါဆို အဖြူရောင်၊ ဖြူစင်ခြင်းပေါ့ဟာ"

"ဟုတ်ပြီလေ size က.."

"ဘာဆိုဒ်လဲဟ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ဒုံးဝေးပါ့ ရဲဝေရယ်၊ size ဆိုတာ အရွယ်အစားကို ပြောတာ"

သူ တွေသွားသည် ။ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည် ။

"အကြီးဆုံးကို ရွေးဝယ်လို့ မရဘူးလားဟာ၊ ချောင်ရင်လည်း သူ့ဘာသာ အပ်နဲ့ သီချုပ်လို့ ရတာပေါ့"

‘ကျွတ်’ ခနဲ စုတ်သပ်ကာ မိထက် ခေါင်းယမ်းသည် ။ ပုံစံက တကယ့်ကို စိတ်မရှည်တော့သည့် ပုံစံ...။ သူ နည်းနည်း လန့်သွားသည် ။

"နေဦး မိထက်၊ ခဏလေး... ခဏလေး"

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။ သူ့လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ထွက်လာသည် ။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက် လက်မထိပ်နှင့် ညာဘက် လက်မထိပ်၊ ဘယ်ဘက် လက်ညှိုးထိပ်နှင့် ညာဘက်လက်ညှိုးထိပ်ချင်း ထိလိုက်ကာ စက်ဝိုင်းပုံ အရွယ်အစား လုပ်ပြသည် ။

အရွယ်အစား ခန့်မှန်း ပြသည့်ပုံစံက မိထက် မျက်နှာရှေ့မှာ ...။

"ဒီလောက်လား မသိပါဘူးဟာ၊ အဲဒါကျတော့လေ... ဟိုလေဟာ..."

‘ဒေါက်’ခနဲအခေါက် ခံလိုက်ရပြန်သည် ။ ဒီတစ်ခါ ခေါက်ချက် ပိုပြင်းသည် ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူ ထုံကျဉ် သွားသည် ။ နဂိုကမှ သူ့အသား

ရေက ခပ်ပါးပါးရယ်။

"ငါ့မျက်နှာရှေ့မှာ အရှက်မရှိ အဲလိုကြီး လာလုပ်ပြနေရလား ကောင်
စုတ်ရဲ့ ... ဟွန်း.. နင်ဟာလေ..."

ခေါင်းလည်း ပူ၊ မျက်နှာလည်း ပူသည် ။ သူ မိထက်ကို
ဘာဆက်ပြောရမည် မသိတော့။ ဆီးစေ့ မျက်နှာနှင့် သူ့ပုံကိုကြည့်ကာ မိ
ထက် ကရုဏာ သက်သွားဟန် ရှိသည် ။

သူ့ကို မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်ရင်း သူမ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ရှိနေ
၏။

"နင့်ကောင်မလေးက ငါနဲ့ သိလား ရဲဝေ"

"ဟာ.. ငါ့ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးဟ"

"ဒါဆို နင်က သူ့ကို ကြိုက်နေတာပေါ့"

"မကြိုက်ပါဘူး၊ ငါက ဘာလို့ ကြိုက်ရမှာ လဲ"

"ရဲဝေနော်"

မိထက် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည် ။ သူ လန့်သွား၏။ ခါးထော
က်လျက် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူထုတ်သံ၊ ဒေါသယှက် မျက်ဝန်းများ သူ
တစ်ပြိုင်တည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။ သူ့အဖြစ်က ရှင်းပြဖို့ လည်း ခပ်
ခက်ခက်။ တကယ့်ကို အူကြောင်ကြောင် အနေအထား။

"မိထက် စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့ပါ၊ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါ၊ နင် သ
ဘောပေါက်အောင် ငါ ရှင်းမပြတတ်လို့ ပါ။ ဒီလိုပါ ဒီလိုလေ၊ ဟာ... အ
ဝှာဟာ... အဝှာလေ၊ ဟိုဥစ္စာ... အဲ.. နေဦး... ဒီ.. ဒီလိုဟာ..."

"ငါ... အဲဒီ ကောင်မလေးကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ပုံစံက ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့ ၊

ငါရယ် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ကို ဘယ်ယောက်ျားလေး မှ လည်း မကြိုက်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ဆန္ဒက အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငါ မွေးနေ့ လက်ဆောင် ပေးမလို့ ၊ အဲဒါ အဖြူရောင် ရင်စေ့ ခေါ်မလား၊ လက်ရှည် အင်္ကျီလေး၊ နောက် မိန်းမဆန်တဲ့ ချိတ်ထဘီလို လုံချည်မျိုးလေး။ ခေါင်းမှာ နှင်းဆီပန်း သေးသေးလေးပန်လို့ ၊ အဲလို ဝတ်ထားတာလေး သူ့ကို ငါ မြင်ချင်တာ၊ အဲဒါပဲ။

အဲဒီ ဆန္ဒကြောင့် ငါ သူ့ကို ထဘီ အင်္ကျီတစ်စုံစာ လက်ဆောင်ပေးမလို့ ၊ ငါက ယောက်ျားလေး ဆိုတော့ မဝယ်တတ်လို့ နင့်ကို ဝယ်ခိုင်းတာ၊ အဲဒါပဲလေ "

"ဒါဆိုလည်း ထဘီနဲ့ အင်္ကျီပဲပြောပေါ့။ ဘယ်က ဘရာစီယာတွေ၊ စကတ်တွေ၊ ဒေါက်ဖိနပ်တွေ ပါလာရတာလဲ "

"သူ့မှာ ဘရာစီယာလည်း မရှိဘူး၊ စကတ်လည်း မရှိဘူး၊ ဒေါက်ဖိနပ်လည်း မရှိဘူးဟ၊ ဪ... မိထက်... နှုတ်ခမ်းနီရော၊ မိတ်ကပ်ရော ထည့်ဝယ်ပေးဟာ "

မိထက် ဘာမှ မပြော၊ ခေါင်းထဲမှာ calculator ဂဏန်းပေါင်းစက် တဒေါက်ဒေါက် နှိပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"နှစ်သောင်းခွဲတော့ အောက်ထစ်ပဲ၊ ရဲဝေ... နင့်မှာ ရှိရဲ့ လား "

သူ မျက်လုံး ပြူးသွားသည် ။ ဘုရား... ဘုရား... မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးအဆောင်တွေက အဲလောက် ဈေးကြီးသလား၊ ဆတ်ဆော့မိတာ မှားပြီလားမသိ။

"ငါ့မှာ နှစ်သောင်း နှစ်ထောင်တော့ ရှိတယ်ဟ၊ လိုတာ နင် ခဏ စိုက်ထားပေးတာ၊ လကုန်လို့ လခထုတ်ရင် ငါ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်မထက်ရာ..

. နော် "

မိထက်၏ မျက်စောင်းနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းလေး မွဲသွားခြင်းပါ ပူးတွဲ အဆစ် ရလိုက်သည်။ ။

"နေပါဦး... နင်က ဘယ်ကောင်မလေးကို ပေးမှာ မို့လို့ လဲ"

"ငသူ... အဲ... အဲ... မိသူ မိုးချိမ့်သူ"

သူ့အဖြေကြောင့် မိထက် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းလေး ဝ လုံးလေးလို ဝိုင်းသွားသည်။ ။ လက်ညှိုးထိုးရပ်တန့်၊ ပါးစပ်အဟောင်း သား မှ င်တက်ငေးကြောင်၊ အံ့ဩတုန်လှုပ် သွားရာမှ ...။ နောက်ပြီးသွားသော နှုတ်ခမ်းဟဟ။ မိထက်၏ နီစွေးစွေး ချိုချင်မျက်နှာ...။ ဤသည် တို့ ၏ နောက်ဆုံးမှာ တော့ မျက်ဝန်းနှစ်ခု ပိတ်သွားအောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သော မိထက်၏ ... နှစ်နှစ်ပျော်ပျော် ရယ်သံအောက်မှာ နဂိုကမှ သေးကွေးရသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လောက်စာလုံးနှယ် လွင့်သွားပြီ ထင်၏။

"ဟား... ဟား.. ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်။ ဒီကနေ့ ကြားရတဲ့ ဟာ သတွေထဲမှာ ဒီဟာသ အရယ်ရဆုံးပဲ ရဲဝေရယ်၊ နင်ကတော့ ဟာသပဲ... ဟား... ဟား... ဟား..."

အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် သူသည် မိထက်အား ခြေကာလက်ကာ ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြ ဖြောင့်ချက် ပေးနေဆဲ...။

" မဟုတ်ဘူး မိထက်၊ ငါ ဟာသပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး .. တကယ်တကယ်ပြောနေတာ မိထက်ရဲ့ ၊ ဒါ ဟာသ မဟုတ်ဘူး ဟ"

အရယ်က တော်တော်နှင့် အတောမသတ်။ ဖွံ့ထွားမှုနုနုနဲ့ သော သူ့

ရင်ဘတ်ကလေး ကိုပင် လက်ကလေးနှင့် ဖိလိုက်သေးသည်။ ။

"ရယ်ရတယ်၊ လူကြားလို့ မှ မတော်၊ မိန်းမလို မနေလို့ မှ သူ့ကိုယ်သူ ခါး အထက်ပိုင်း ရာဘာ ကြက်ပေါင်ပြားကြီး ပတ်ထားတဲ့ ယောက်ျားလျာကိုမှ မောင်မင်းကြီးသားက ဘရာစီယာနဲ့ ဒေါက်ဖီနပ်နဲ့ ဝတ်ဖို့ လက်ဆောင် ဝယ်ပေးမလို့ တဲ့ ၊ ဟား ဟား ဟား ရဲဝေ၊ နင် ဆေး တော့ မှန်မှန် သောက်ပါတယ်နော်"

"သောက်ပါတယ်ဟ၊ ဟာ... နင်ကလည်း ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တ ကယ်ပြောတာဟ၊ ဒါဆို နင် ခန့်မှန်း ဝယ်လို့ ရပြီ မဟုတ်လား မိထက်"

မိထက် မျက်နှာ တည်သွားသော်လည်း မျက်နှာပိုးမလျှော့။

"ကောင်းပြီလေ... ငါဝယ်ပေးမယ်၊ နင့်အတွက် ပတ်တီးရော၊ ဂွမ်း ရော၊ လိမ်းဆေးရောပါ ငါထည့်ပေး လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

ယောင်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သော သူ့ကိုကြည့်လျက် ထက်ထက်နိုင် မရယ်ဖြစ်တော့။ ရဲဝေက သည် လိုပါပဲ။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် မှန်သည် ထင်လျှင် ခေါင်းမာသည့်သူ။ တားလို့ လည်း ရမည့်သူ မဟုတ်။ သည် တော့လည်း သူ့အတွက် သွေးထွက်သံယို မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ပဲ ဆုတောင်းရုံသာ ရှိတော့သည် ။ သူဆိုသည့် မိုးချိမ့်သူက သူမတို့လို နုနုနွဲ့နွဲ့မဟုတ်။ သူ့ကို စိန်ခေါ်လာလို့ ကတော့ ဒေါင်းတင်မောင်းတင် ရ င်ဆိုင်ပစ်သော ငသူ့ကိုမှ လက်ဆောင်ဆိုပြီး မိန်းမပစ္စည်းတွေ ပေးမလို့ တဲ့ လေ။ ရဲဝေနှင့် ငသူက ဘယ်လိုပဲ ပန်းဖက်ပြီး တွဲနေကျ ဖြစ်ပါစေ၊ သူ့ကို အဲလို သွားလုပ်လို့ ကတော့...

မြေကြီးကို လက်နှင့် ပုတ်လျှင်သော်မှ လွဲဦးမည်။ သူ၏ မိုက်ကန်းက န်း လက်သီး တစ်ချက်တော့ ရဲဝေ အထိုး ခံရတော့မည်က အသေအချာ။

‘ခွပ်’ခနဲ မြည်သွားသည် လား၊ ‘ဒုတ်’ခနဲ မြည်သွားသည် လား မသိ။ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုလုံး ထူပူ ဖျဉ်းစပ်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်က နောက်ဘက် တောင် နည်းနည်း လန်သွားသည့် အဖြစ်။ သူ ထောင်းကနဲဒေါသ ဖြစ် သွားသည် ။ တုံ့ပြန်ဖို့ အလိုလိုပဲ လက်သီးနှစ်ဖက်က ကျစ်လျစ် ဆုပ်လို က်မိသည် ။ ဒါပေမဲ့ နီဒွေး ဒေါသသွေး မျက်နှာနုနု၊ စိမ်းဖန့် မျက်ခုံးအစုံ၊ နဂါးမျက်လုံးလေး အစုံ၊ ဒါတွေကို မြင်တော့ သူ စိတ်ထိန်းလိုက်မိ၏။

"ဘာလဲ ငရဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား၊ ခမ်းမွန်- ဖိုက်တင်း လာလေကွာ၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါ၊ ပဝါမကူ ရေမရှူကြေး.. ဟေ့ကောင်"

‘ကျွတ်’ ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ရင်း သူ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်မိ သည် ။ ဆုပ်ထား သောလက်ချောင်းတွေ ပြေလျော့ ဖြေဆန့်သွားသည် ။ သူသည် မိုးချိမ့်သူကို သေချာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မိုးချိမ့်သူကို ကော က်ကြောင်း ပျော့ညွတ်တွေနှင့် ယမင်းရုပ်လေးလို အာရုံမှာ ပုံဖော် မြင်ကြည့်သည် ။ ကြိုးစား မြင်ကြည့်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ အာရုံမရ အောင် ရှုသိုးသိုး ဂျစ်တစ်တစ် မိုက်ကန်းကန်းပုံက မျက်စိရှေ့မှာ ဆီး ကာနေသည် ။ စိတ်ကူးနဲ့ တောင် မြင်လို့ မရအောင် နင့်ပုံစံက သဘာဝ ကို ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်နေပါလား မိသူရေ...။

"ဘာလဲ... သွေးကြောင်သွားပြီလား၊ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား ငရဲ လာလေကွာ၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်း လက်သီးချင်း ယှဉ်လိုက်ရအောင်.. ခမ်းမွန် ငရဲ"

ဘယ်ယောက်ျားမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ လက်သီးချင်း ယှဉ်မထိုးဘူး မိသူ။ သည် စကားကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ပြောလိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့ လက်ဆောင် လက်ဆွဲစက္ကူ အိတ်ကလေးဆီ တစ်လှည့် ရောက်သွားသည်။

"အဲဒီ ငါ့လက်ဆောင်ကို နင်လက်ခံရမယ် မိသူ"

"ဘာ... ဟေ့ကောင် ငရဲ၊ အပြောအဆို ချက်ချင်းပြင်စမ်း၊ ငါ့ကို အဲလို အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ဒေါသကို လာမဆွနဲ့ မင်းပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ငါ့အမုန်းဆုံးဟာတွေ၊ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ဟာတွေကွ၊ မင်း ဘာအချိုး ချိုးတာလဲငရဲ"

မိုးချိမ့်သူ တော်တော် ဒေါသထွက်နေသည်။ လက်သီး နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အံ့ကြိတ်လျက် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူနားလည် လိုက်ပါသည်။ သည် အချိန်မှာ သူ အတင်းအကြပ် ကိုင်တွယ်လိုက်ပါက ပိုဆိုးသွားမည်။ မိုးချိမ့်သူကို အချို့သတ်ကာ အနိုင်ယူဖို့ သူ တွေးလိုက်မိသည်။ သူ ခေါင်းထဲမှာ အလင်းသဲ့သဲ့ လက်သွားသည်။ သူပြုံးလိုက်မိ၏။

"အေးလေ... မင်း လက်မခံတော့လည်း လောလောဆယ် ငါ မပေးသေးပါဘူး။ ပြီးတော့မှ မင်းနဲ့ ငါ လက်ရုံးချင်း ယှဉ်ပြီး ဒီကိစ္စ ဆုံးဖြတ်တာပေါ့။ ယောက်ျားဆိုတာ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိ တက်ရဲရတယ် ငသူ"

"ဟား... သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ ငရဲရာ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က စိန်ခေါ်ဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ တိမ်ပေါ်ကို ခုန်ပြီးသား ကောင်ကွ၊ အေး.. မင်းစိန်ခေါ်တာက ယောက်ျား တစ်ယောက်လုပ်လို့ ရတဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မိန်းမလို မိန်းမရမဖြစ်ရဘူး ငရဲ"

"အေးပါကွာ၊ မင်းစကားကို မှတ်ထားပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ

လုပ်လို့ ရတဲ့ အလုပ်မျိုး ငါစိန်ခေါ်မှာ ပါ"

ပြောပြီးနောက် သူရယ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းမှာ ဖျဉ်းစပ်နေသည် ။ သွား
ဖုံးထောင့်မှာ ချိုမြင်ကျသည့် အရသာကို သတိပြုမိ လိုက်သည် ။ လက်
ခုံနှင့် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးစီးကြောင်းကို သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည် ။
အပြုံးမပျက်ကြေးပေါ့ မိုးချိမ့်သူ။

"ယောက်ျားဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး ရှိရတယ် ငသူ၊ အဲဒီ စိ
တ်ထားမျိုးမင်းမှာ ရှိတယ်ဆိုရင် မင်း လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ အဲဒီအိတ် ငါ့ကို
ပြန်ကောက်ပေး ငသူ၊ ငါပြန်လက်ခံမယ်"

မျက်နှာတည်တည် စကားတည်တည် သူဆိုတော့ မိုးချိမ့် ပခုံးတွန့်သ
ည် ။ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည် ။ ပြီးတော့ သူ လွှင့်ပစ်ခဲ့သော စက္ကူ လက်ဆွဲအိတ်
ကို သွားကောက်ကာ ရဲဝေလက်သို့ အပ်သည် ။

"အဲဒီအင်္ကျီတွေ ထဘီတွေက ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး ငရဲ၊ နောက်ကို ဒီလို ပြ
စ်မှုမျိုး မကျူးလွန်ပါနဲ့ ၊ မင်းနဲ့ ငါက ငယ်ကတည်းက တွဲလာတဲ့ သူငယ်
ချင်းမို့ မင်းကို ငါ ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ မင်းနေရာမှာ တခြား သူ
သာဆို အမှုန့်ဖြစ်သွားပြီ၊ နားလည်လား"

သူ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ မင်းကို ငါ အချို့သတ်နေတာပါ မိုးချိမ့်၊ ငါက
လည်း ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်ပါ။ ဒီအချိန်မှာ တော့ မင်းပြောသမျှငါ သည်း
ခံနေလိုက်မယ်၊ တွေးရင်းနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြူးသွားသည် ။ ပိုပြီး ပြုံး
ချင်စရာ ကောင်းသည် မှာ မိုးချိမ့်၏ 'ဂေ့'ခနဲ လေကြို့သံကြောင့်ဖြစ်သ
ည် ။ လုပ်ကြံလေ ပြုသံကြီးကသိသာနေသည် ။

"နေစမ်းပါဦး ငရဲရာ၊ အဲဒီမိန်းမ ပစ္စည်းတွေ ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးရမယ် ဆိုတဲ့ အတွေးကို မင်းကို ဘယ်အစုတ်ပလုတ်မက မြှောက်ပေးလိုက်လို့ လဲ၊ ငဖောင်ရိုးမ မိထက်လား"

"ဘယ်သူ့ ပယောဂမှ မပါဘူး သူ၊ အဲဒါ ငါ့ဆန္ဒ သက်သက်ပဲ၊ အဲဒီဆန္ဒ ငါ့မှာ ရှိတာကြာပြီ၊ ငါ မင်းကို ဒီလို သဘာဝ ကန့်လန့်ပုံစံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရဘူး၊ မင်းကို မိန်းကလေး တစ်ယောက်လို အင်္ကျီ လက်ရှည်လေးနဲ့ ထဘီနဲ့ ၊ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ နှင်းဆီပွင့်လေး ခေါင်းမှာ ပန်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေတာလေး ငါမြင်ချင်တာ၊ တခြား ဘာမှ မရည်ရွယ်ဘူး၊ အဲလိုမြင်ချင်တာ တစ်ခုပဲ၊ ငသူ"

"ငရဲ"

မိုးချိမ့် ဒေါသတကြီး အော်သည် ။ သူ့မျှော်လင့်ပြီးသားပါလေ။

"တော်စမ်းကွာ၊ ဆက်မပြောနဲ့ ငရဲ၊ မင်းကွာ... တောက်"

မိုးချိမ့်၏ ဒေါသမျက်လုံးတွေသည် သူ့ ထိုင်ခုံဘေးမှ စက္ကူအိတ်ကြီး ပေါ်သို့ စူးရောက် သွား၏။

"ဟေ့ကောင် ငရဲ၊ မင်းရဲ့ အဲဒီအိတ်ကြီးကို ခုချက်ချင်း မြောင်းထဲ ချပစ်လိုက်၊ ငါပြောနေတယ် ငရဲ"

သူသည် တည်တည်စူးစူးနှင့် မိုးချိမ့်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"ပစ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး ငသူ၊ မင်းနဲ့ ငါ ယောက်ျားချင်း ယှဉ်ရမယ့်ပွဲ ဒီကအပြန် ကျောက်လမ်းပေါ်မှာ လုပ်မယ်၊ မင်းပြောသလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ လုပ်လို့ ရမယ့် အလုပ်မျိုး ငါစိန်ခေါ်မယ်"

"ဟား... သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းလည်း ယောက်ျား၊ ငါလည်း ယောက်ျား စွမ်းမယ်ဆို စိန်လိုက်စမ်း ငရဲ၊ ပြီးမှ သွေးမကြောင်နဲ့ "

"နေဦး.. ငသူ၊ အခု စိန်ခေါ်ပွဲက အဲဒီအလုပ်ဟာ ယောက်ျားတွေ လုပ်လို့ ရတဲ့ အလုပ် ဖြစ်တယ်၊ ရှုံးရင်လည်း ဒေါသ မဖြစ်ကြေး၊ ငါရှုံးရင် ဟောဒီအိတ်ကြီး မြောင်းထဲကို မင်းရှေ့မှာ နှစ်ပစ်မယ်၊ မင်းရှုံးရင် ဟောဒီ အိတ်ကြီး မင်း ယူသွားရမယ်။ ဘယ်သူမှ မပေးပစ်ရ၊ မဖျက်ဆီး မပျောက်ပျက်ရဘူး၊ မင်း အမြဲတမ်း သိမ်းထားရမယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကတိတည်ရတယ် ငသူ"

"စကားရှည်တယ် ငရဲရာ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က Do (or) Die ပဲ၊ ရှင်းလိုက်တော့ကွာ၊ ပြန်ကြမယ်ငရဲ"

"ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုမှ ပေါ့ကွာ၊ မင်း သတ္တိကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ ငသူ"

"စိန်လိုက်စမ်း ငရဲ၊ သူတို့ က စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ကို ခုန်တက်ပြီး သားကွ၊ သွေးမကြောင်ဘူး၊ သွေးရဲတယ်၊ မိုက်တယ်ကွ"

အဲဒါသည် သူ အမျှော်လင့်ဆုံး စကား ဖြစ်ပါသည် ။

ဆောင်းငွေသက်စ သစ္စာလမ်းမကြီးက လူရှင်းနေသည် ။ အချိန်က ညဆယ်နာရီသုံးဆယ့် ငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးသည် ။ နှင်းမှုန်ကျဲ ရိုက်စမာကျူရီ မီးတိုင်မှာ သူက စက္ကူ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ခဏချထားလိုက်သည် ။ သူသည် ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်လိုက်၏။

"ဆိုင်မှာ တုန်းက မင်းကို ရှူးရှူးမပေါက်ဘဲ အောင့်ထားဖို့ ငါ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား ငသူ၊ အခု စိန်ခေါ်ပွဲမှာ ရှူးရှူးက အဓိကပဲကွ"

"ဟား ဟား ဟား ဟား နုတ်လိုက်တာ ငရဲရာ၊ ဒီမှာ သူတို့ က အမြဲ

တမ်း ဆီးကောင်းတဲ့ ကောင်ကွ၊ ဆီး ဘယ်သူများ လဲ ဆိုတာ ပြိုင်မလို့ မဟုတ်လား ငရဲ"

" မဟုတ်ဘူး ငသူ၊ ယောက်ျားဆိုတာ သတ္တိရှိတယ်၊ မိုက်ရဲတယ်၊ ဟောဒီ မီးတိုင်အောက်က ကျောက်လမ်းပေါ်မှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဝလုံးရေ လုံးကြီးတင် ဝိဆိုတဲ့ စာလုံးကို မတ်တတ်ရပ် ရှူးရှူးပေါက်ပြီး ရှူးရှူးနဲ့ ရေးမယ်၊ ဘယ်သူ့ ဝလုံးက ပိုဝိုင်းလဲဆိုတာ ပြိုင်မယ်သူ"

"ဘာ... ဘာပြောတယ်... ငရဲ"

မိုးချိမ့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည် ။ သူ မသိဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။

"ဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက် လုပ်လို့ ရတဲ့ အလုပ်ပဲ သူ၊ မင်းလည်း ယောက်ျားပဲ၊ လုပ်နိုင် ပါတယ်ကွာ၊ ဒီမှာ ငသူ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ဖောင် တိန်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဝလုံးရေးတဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်တဲ့ ကောင်ကွ"

မိုးချိမ့်သည် ဒေါသ မျက်လုံးတွေနှင့် စားတော့မတတ် သူ့ကို ကြည့် နေသည် ။ မိုးချိမ့်ဒုက္ခ ရောက်နေပြီ။ သူ့မှာ ဘယ်ဖောင်တိန်ကိုမှ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဝလုံး မရေးခဲ့ဘူးတာပဲ၊ ကိုယ့်ဆရာ စဉ်းစားကြည့်၊ 'ဝ' မရှိဘဲ 'ဝိ'လုပ်လို့ မှ မရတာလေ။

"တောက်၊ ဒါ မင်းညစ်တာပဲငရဲ"

မိုးချိမ့် ဒါပဲ ပြောနိုင်သည် ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် လုပ်နိုင်သည့်အ လုပ် ဆိုသည့် စကားကလည်း ချည်ပြီး တုပ်ပြီးသား၊ မိုးချိမ့် ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့ မရတော့ပါ။ သူ့ကိုကြည့်နေသော မိုးချိမ့်၏ မီးတောက် မျက်လုံး တွေက ချက်ချင်းပဲ လောင်ကျွမ်း ပြာကျသွားစေ လောက်သည် ။ မိုးချိမ့် ၏ နှုတ်ခမ်းထက်မှ ယတိပြတ် စကားတို့ ပွင့်ကျလာသည် ။

"ငါ အရှုံးပေးတယ် ငရဲ၊ မင်းဘာသာ ဆီးပုံး ကွဲအောင် ပေါက်ပြီးသာ နေခဲ့ပေတော့"

မီးတိုင် ခြေရင်းမှ သူ့လက်ဆောင် စက္ကူအိတ်ကြီးကို မိုးချိမ့် ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။ မျက်ဝန်းမှာ ဒေါသ မျက်ရည်စတို့ ဝေ့သီနေ၏။

"ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလို ကတိတည်မှ ပေါ့ကွာ၊ လေးစားတယ် ငသူ"

"ကတိအတိုင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါ သိမ်းထားပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးတွေ ဝတ်ပြီး မင်းမြင်ချင်တဲ့ ပုံစံကိုတော့ ငါ့ကို မင်း ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထား ငရဲ"

ပြောပြီးနောက် စက္ကူအိတ်ကြီး ဆွဲလျက် မိုးချိမ့် ထွက်သွားသည်။ ။

မိုးချိမ့် နောက်သို့ သူ့ အလျင်အမြန် ပြေးလိုက်သွားရသည်။ ။ မိုးချိမ့် အား မိုးချုပ်သည့် ညတိုင်း အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးရမည် ဟူသော ကတိက မိုးချိမ့် မိဘတွေကို ပေးထား ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ခြေသံကြောင့်မိုးချိမ့် တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ ။

"မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့ တော့ ဟော့ကောင်၊ မင်းမျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ မင်းလည်း ငါ့ဆီ မလာနဲ့ ၊ ငါလည်း မင်းဆီ မလာတော့ဘူး ငရဲ၊ ဒါပဲ"

"အိုး... စိတ်မကောင်း လိုက်တာကွာ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား"

ညဉ့်ယံကို ခွဲခြေပစ်လိုက်သော သူ့ ရယ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်သစ်ရွက်တို့ မျက်လုံးတွေ ပွင့်လှုပ် ပြူးကျယ် သွားလေသည်။ ။